

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 6. Nauta nauī amissa, B. Virginis ope sernatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

equo corruit præceps. Sed in ipso periculo memor B. Virginis Lauretanæ, quam ante adierat, eam lacrymabundus implorat. Aduit ruenti B. Maria, & præsentem strenue opem tulit. Itaque ille, etsi ad imam vsque vallem deuolutus, tamen sine vlllo grauiore incommodo surgit: & erat altitudo rupis vnde exciderat, passuum circiter quadraginta, ne quis eam rem miraculo eximeret. Par em in pari periculo B. Virginis opem expertus est Iosephus a Mōte Feltrio. hic editā conscenderat turrim ea mente, vt ibi statueret trabem. Cæterū vestigio fallente delapsus ferebatur præceps. Ibi tum Virginem Lauretanam inuocans extemplo visus sibi cælesti quadam vi, & quasi manu sustineri, ac paulatim sine molestia, periculoque demitti. Igitur solum attigit integris non solum membris, sed etiam sensibus. Illud autem admirabilius. Augustinus Cremensis Catari erat in Vrbe Dalmatiæ an. M.D.LXIII. Iunio ineunte, quo tempore ingens terræmotus bonam vrbis partem hausit, strauitue: & Franciscum Priulum Prætorem vrbis cum vniuersa familia oppressit, haud miserabili magis, quam memorabili clade. Tum igitur Augustinus, & ipse communis periculi particeps, B. Mariæ Lauretanæ implorauit opem. nec frustra. Illi subita parietis ruina obruto, vestimentis dilaceratis, summa duntaxat cutis perstringitur. Ita omnium opinione mortuus, repente B. Mariæ præsidio existit incolumis. Cuius incolumitatem illustriorem fecit aliorum, qui par discrimen subierunt, fæda ac miseranda mors.

Nauta amissa nauis, B. Virginis ope seruatur,
Cap. VI.

*Ann. Laur.
 Riera.*

NEC minor in maris tempestate sedanda, quam in terræmotu B. Virginis Lauretanæ vis existit. Sardus erat quidam Nauarchus peritus, & grauis. qui è Constanti-

stantinopoli onustam mercibus adducebat nauim. Hæc anno huius seculi LX. ipso peruigilio S. Andreae Apostoli, cum iam Miletus Asiae minoris Vrbs in conspectu esset, repente aduersa tempestate iactata, & validis verberata fluctibus fatiscere demum cœpit. Præcisa erat portus capiundi spes: & iam magis ac magis dehiscens carina vberim admittebat aquam. Ergo Nauarchus, nauæque humana ope damnata, Virginem Lauretanam inuocant supplices. Nec surdis auribus adhibitæ preces. Iam prope erat, vt nauis paulatim demersa hauriretur fluctibus, cum nautis, vectoribusque veniam exposcentibus à Deo, Deiparæque auxilium certatim implorantibus, repente inter nocturnas tenebras lux coelestis affulsit, quæ trepidis, & animos addidit, & viam ostendit salutis. Protinus scapham vident in medijs fluctibus pene immotam stare, velut ad effugium diuinitus paratam. Itaque cuncti ea strenue conscensa, cœlestem lucem præeuntem, quasi Ducem itineris sequuntur, Lauretanam esse Virginem rati. Paululum prouecti erant, cum respectantes, nauim quam reliquerant, haustam fluctibus cernunt. Deo igitur Deique parenti gratias, laudesque iterantes, coelestis luminis ductu in Adriaticum sinum deferuntur: ac tandem Italiae oram legentes Anconæ portum capiunt, ipso Apostoli Andreae solemnibus die. In terram egressis haud minori miraculo itineris celeritas, quam Ducis benignitas fuit. Compertum quippe est paucarum horarum spatium millia passuum amplius mille scapham peruolasse. Itaque è vestigio Lauretum profecti, sacrisque mysterijs rite expiati. Deiparæ Virgini vota exsoluunt, miraculum enunciant, predicantque.